

тиянської етики митрополита на необхідність бачити в людині цілісну особистість. «Кожна держава, що дбає про своє майбутнє, мусить давати своїм меншинам певну змогу нормально розвивати свої літературні мови» [1, с. 13].

Отже, вже на початку ХХ ст. в своїй ґрунтовній праці «Наука про рідномовні обов'язки» Іван Огієнко зазначив важливі лінгводидактичні та соціолінгвістичні ідеї, сформовані на основі детального дослідження суспільного життя та позамовних чинників.

З'ясовано, що мовно-етнічна сегментність впливає на сприймання нацією своєї культури й засвоєння духовної спадщини, саме тому освітня та політична діяльність повинна бути спрямована на збереження суто українських національних рис в мовному просторі.

Взаємовплив мови та етнічної самосвідомості, менталітету та культурних традицій становить собою гармонійний синтез нації. Національна ідея мовної єдності без утисків носіїв інших мов та культур репрезентує себе в гуманістичному аспекті, що свідчить про глибоке поєднання з релігійними переконаннями митрополита.

Список використаних джерел:

1. Огієнко І.І. Наука про рідномовні обов'язки / І.І. Огієнко. – Л. : Фенікс, 1995. – 56 с.
2. Огієнко І.І. Творимо українську культуру всіма силами нації / І.І. Огієнко. – Варшава : Наша Культура, 1935. – 389 с.

This article is devoted to the research of the national views in the Ivan Ogienko's research works (based on the essay «The science about native language duty»). A lot of attention is given to analysis of the social elements; also a lot of attention was devoted to ethnic psychology theme. We came to a conclusion that the linguistic and philosophic Ogienko's ideas has been based on derivation and maint point of Ukrainian language for every person and the Ukrainian nation in general.

Key words: national education, Ukrainian language, culture, ethnic psychology, society, national idea.

Отримано: 03.10.2016 р.

УДК 811.161'276.6:62

Н. О. Яценко

Інститут української мови НАН України

УКРАЇНСЬКЕ СТИЛІСТИЧНЕ ТЕРМІНОЗНАВСТВО ХХ — ПОЧАТКУ ХХІ СТОЛІТЬ

Зроблено спробу проаналізувати становлення українського стилістичного термінознавства, починаючи з ХХ ст., а також розкрити основні аспектні напрями його розвитку. Відповідно до напрямів систематизовано фундаментальні праці українських дослідників у царині термінознавства.

Ключові слова: стилістичне термінознавство, мовоцентричний, текстоцентричний, терміноцентричний напрями, функціонально-стильовий аспект, стилістика наукового / спеціального / фахового тексту.

Проблематика стилістичного термінознавства усе частіше привертає увагу дослідників. Ознакою сьогоденного часу стає все більша увага до функціонально-комунікативної сторони мови. Перехід до вивчення комунікативної сторони побу-

тування спеціальних одиниць відбувся і в термінознавстві, вилившись в оформленні такого напрямку, як *функціонально-стилістичне термінознавство*. Воно є багатобічним, оскільки випливає з подвійної – предметно-поняттєвої і жанрово-цільової – екстралінгвальної зумовленості функціонування термінів і, відповідно, вимагає об'єднань досягнень як термінознавства, так і функціональної стилістики. Термін *стилістичне термінознавство* віднаходимо в праці Р.І. Костіна «Медичне термінознавство – актуальна сфера наукових знань» (2013) [21].

Отже, сам термін **стилістичне термінознавство** можна визначити як галузь термінознавства, один із його аспектуальних напрямів дослідження, який адаптує теоретичні положення функціональної стилістики, зокрема вивчає: 1) особливості організації та стилістичну диференціацію фахових текстів (наукового, технічного, виробничого, ділового) у їх кореляції із жанровими різновидами наукового стилю мови – наукового, науково-технічного, науково-популярного, науково-навчального, науково-публіцистичного, науково-мемуарного, природничо-наукового, науково-гуманітарного підстилів, а також мову спеціального призначення (LSP); 2) ідіюстиль академічної прози науковців; 3) термінологію у працях діячів науки та культури; 4) проблематику стилістики фахового тексту в аспекті термінознавчої теорії тексту, орієнтовуючись на термінологічний аналіз тексту й текстовий аналіз терміна, ураховуючи особливості функціонування терміна, його стильову й стилістичну диференціацію у фахових текстах різної жанрової належності.

В Україні поки немає праць, які б розкривали особливості розвитку українського стилістичного термінознавства як самостійного теоретичного напрямку досліджень. Мета нашого дослідження – проаналізувати основні аспекти й пошукові розвідки в українському стилістичному термінознавстві в історіографічному ракурсі.

Уперше стилістичні питання термінології частково порушено ще на початку ХХ ст. Так, у 1907 р. виходить праця І. Нечуя-Левицького «Сьогоднішня часописна мова на Україні», у якій автор зауважує, що українська наукова мова досягла значного розвитку. Зокрема, «Наукова стаття проф. Кримського: «Деякі непевні критерії для діалект. старо-руських рукописів», видана в Галичині 1906 р., написана вищою, академічною українською мовою, вартою університетської кафедри»... «Письменська українська мова згаданих авторів вже виробляна зовсім добре, та ще й на ґрунті чисто народної української живої мови, переважно в проф. Кримського, д. Грінченка і проф. Студінського. Їх книжня наукова мова сливе завершена, і нею можна орудувати для вищої науки, навіть можна вже обійтись нею при перекладах наукових європейських утворів. Форми мови в їх вже встоялись і вставились міцно й правдиво. В неї згодом потім доведеться тільки вставляти вищу термінологію деяких наук, вибіраючи вдатніші терміни, виробляні галичанами» [28].

У 20-х рр. ХХ ст. з'являються перші в Україні статті й рецензії на наукові книги та науково-популярну літературу, зокрема їх стиль, наприклад: В. Вовчанецького «В.Я. Підгаєцький. Євгеніка, або наука про поліпшення майбутніх поколінь. Бібліотека журналу «Шлях освіти, ч. 13. Харків, 1924. Стор. 23» (1928) [8], П. Лисенка «Про мову популярної медичної літератури» (1932) [23]. Пізніше актуальними стають: розвідки з натяком на проблему соціальної диференціації терміна, щоправда, безвідносно до її прямої актуалізації в цьому аспекті, наприклад, праці, присвячені мові й стилю наукових праць відомих діячів науки й культури, стаття Я. Ленченка «До початків національної наукової мови. Пам'яті М.О. Максимовича»(1928) [22], М. Ладухіна «Під машкарою «наукової» мови (Про мову праці П. Клименка «Цехи на Україні»)» (1932) [21].

У 50-60-х рр. ХХ ст. увагу мовознавців привертають мова й стиль підручників (стаття Т. Балаби «Мова і стиль підручників з української літератури», 1952 [2]), роль відомих науковців в історії становлення тієї чи тієї термінології (стаття Т. В. Баймута «Роль М.В. Ломоносова в історії граматичної термінології східнослов'янських мов», 1962 [1]). З'являються перші в Україні монографічні й дисертаційні дослідження, присвячені окремим стилістичним вкрапленням у термінології. Це, зокрема, праці: І. К. Білодіда «Мова і стиль роману «Вершники» Ю. Яновського» (1955) (автор звертає увагу на стилістичну функцію військової лексики, наголошуючи на тому, що письменники часто нею користуються для змалювання зовсім не батальних подій, «Мова творів Олександра Довженка» (1959) (зосереджено увагу на елементах наукового стилю, найбільше зреалізованих у термінологічній лексиці) [3, 4].

Серед праць цього періоду можна назвати також дослідження М.А. Жовтобрюха «Мова української преси (до середини дев'яностих років ХІХ ст.» (1963) [13], С.Є. Вайнтруба «Термінологічна лексика (літературознавча і мовознавча) в критико-публіцистичній прозі О.С. Пушкіна» (1956) [7], «Літературознавча і мовознавча термінологія в творах О.С. Пушкіна» (1967) [6], статті В.Л. Карпової «Нова термінологічна лексика в мові поезії (на матеріалі творчості львівських письменників)» (1964), «Термінологічна лексика в мові поезій М. Рильського» (1965), зокрема монографія «Термін і художнє слово: термінологічна лексика в мові сучасної української поезії» (1967) [16-18], А.П. Коваль «Науковий стиль сучасної української літературної мови» (1970) [19], М.Є. Кашириної «Статистичне моделювання лексики наукових текстів: Підмова фізики твердого тіла» (1973) [18].

М.А. Жовтобрюх свого часу відзначав, що термінологія у своєму виникненні й поступовому становленні нерозривно пов'язана з процесом стильової диференціації літературної мови, особливо з існуванням у ній таких структурно-функціональних стилів, як науковий, публіцистичний, науково-технічний, професійно-виробничий, офіційно-діловий. Саме термінологія є основним виявом і найважливішою ознакою цих стилів [13].

С.Є. Вайнтруб, вивчаючи літературознавчу та мовознавчу термінології в творах О.С. Пушкіна, зацентрував увагу на таких аспектах: власне мовному (вираження літературознавчих і мовознавчих понять різними мовними засобами); поняттєвому (виокремлення нових, конститутивних, ознак досліджуваних понять); координаційному (розширення обсягу літературознавчих і мовознавчих понять та категорій через визначення співвідношень їх між собою і з поняттями суміжних наук) [6].

Досліджуючи термінологічну лексику у поетичних текстах П. Тичини, М. Рильського, М. Бажана, А. Малишка, В.Л. Карпова більшою мірою звертає увагу на вмотивованість вузькоспеціалізованої лексики. Дослідниця зазначає, що терміни в поезії використовують здебільшого в прямому значенні, а до їх переносного вживання поет «вдається лише тоді, коли пряме, безпосереднє значення терміна розкриті повністю» [18].

А.П. Коваль акцентує увагу на тому, що характерною особливістю загальноновживаних слів є те, що їх склад у тексті значною мірою залежить від термінології: саме сполучуваність (валентність) визначає, які загальноновживані слова (насамперед дієслова) активізуються у конкретному тексті з появою термінів певного типу, а які переходять до пасиву через випадання одних термінів із системи термінів тієї чи іншої галузі науки [19].

У 50-80 рр. ХХ ст. з'являється серія статей, присвячених стильовим та стилістичним особливостям уживання термінів як у наукових текстах,

так і в художній літературі – В.Л. Карпова, Л.Г. Скрипник, С.Є. Вайнтруб, Н.В. Черемисина, А.А. Бурячок, Л.А. Рудик, Б.М. Князевський та ін.

Вивчаючи лексичні засоби стилістики, зокрема термінологічну лексику, Г.П. Їжакевич справедливо зазначила, що більш значною є питома вага термінологічної лексики в наукових стилях української літературної мови, де навіть у науково-популярному їх різновиді термінологічна лексика, зберігаючи стилістично нейтральний колорит, залишається одним із найважливіших стилетворчих функціональних елементів цього стилю [32].

Серед фундаментальних праць періоду 80-х рр. можна назвати дисертацію Л.П. Гнатюк, яка, досліджуючи наукову термінологію у творах Г.С. Сковороди, робить висновок, що зафіксована у творах мислителя значна кількість термінів на позначення наукових понять різних галузей знань філософії, історії, філології, психології, юриспруденції, астрономії, географії, фізики, хімії, математики відбиває спосіб та характер його мислення – взаємопроникнення наукового, логічного та образного, художнього мислення, що знаходить відбиття у частому використанні метафори, порівняння, гіперболи, персоніфікації, які в окремих випадках слугують засобом вираження іронії та сарказму [9].

Особливостям індивідуального стилю українських поетів в аспекті доцільності використання термінів присвячено окремі підрозділи колективної монографії «Жанри і стилі в історії української літературної мови» (1989). Термінологічна лексика, в якій закріплені результати науково-теоретичного пізнання світу, на думку Л.О. Ставицької, становить органічну частину мовно-художньої свідомості поета (дослідниця безпосередньо акцентує увагу на індивідуальному стилі М.П. Бажана), спрямовує удосконалення наявних і пошуку нових способів естетичного освоєння дійсності. Визначальною ознакою тогочасної літературно-критичної есеїстики С.Я. Єрмоленко є використання й власне лінгвістичних термінів, точніше елементів лінгвостилістичного інструментарію, що переходять чи перейшли в розряд загальноповсякденної лексики. Майстерністю такого аналізу і відповідним використанням цієї термінології особливо відзначаються есеї Д. Павличка [12].

Починаючи з 90-х рр. ХХ ст., українське стилістичне термінознавство можна структурувати за такими напрямками досліджень: *парадигмовий*, у якому виокремлюють текстоцентричний, терміноцентричний, терміно- й текстоцентричний напрями; *крос-парадигмовий*: структурно-функціональний та функціонально-когнітивний напрями.

Текстоцентричний напрям. Його репрезентують передусім праці Н.Ф. Непийводи, І.В. Гавриш, І.В. Асмукович, Г.М. Дядюра, О.А. Шиленко, Н.В. Руклянської, І.М. Гумовської, Н.В. Карпусенко.

Так, Н.Ф. Непийвода у монографії «Мова української науково-технічної літератури (функціонально-стилістичний аспект)» (1999) розкриває функціональні характеристики наукового тексту, механізми його породження та сприймання, серед яких, зокрема, «предикація змісту», яка спирається на термін, у якому конденсовано передається зміст наукового повідомлення [27].

Г.М. Дядюра в дисертації «Функціональні параметри образності в науковому стилі (на матеріалі текстів природничих та технічних наук)» (2001) припускає, що в наукових текстах функціонують образи двох типів – і прагматичні, і синтагматичні. Оскільки образні засоби базуються на аналогіях, численні асоціації завжди підтримують зближення сфер – наукової і буденної, що спричиняє взаємопроникнення стилів [11].

Терміноцентричний напрям (праці Г.М. Насенко, В.В. Деркача, О.Г. Масликової, С.А. Толстої, В.А. Бабюк, Л.В. Зіневич, Т.В. Катиш, І.В. Середюк, Н.М. Томи, З.Б. Куделько, Г.В. Чорновол, Д.С. Сизонова).

Г.М. Наєнко в дослідженні «Наукова лексика у творах Кирила Транквіліона-Ставровецького» (1994), аналізуючи початковий етап нормування староукраїнської термінології, показує стилістичну строкатість наукової лексики, її словотвірну і графічну варіативність, вільне функціонування лексем, що належать до різних стилів. Дослідниця зазначає, що термінологія періоду становлення тісно пов'язана з лінгвістичними явищами та процесами, які зумовлює її «гібридність» (термін Л.Л. Кутіної), а тому особливістю стилістичного використання термінів К. Транквіліоном-Ставровецьким є нанизування синонімів, антитеза, ампліфікація антонімів, тавтологічні словосполучення, метафори й порівняння тощо [26].

В.В. Деркач у дисертації «Філологічна термінологія М.П. Драгоманова в системі української наукової термінології кінця XIX – початку XX ст.» (1999), досліджуючи метамову М.П. Драгоманова, зокрема його історичну, суспільствознавчу, правову та філологічну термінологію окресленого періоду, звертає увагу на особливості його наукового стилю, точніше науково-публіцистичного; обумовленого великим відсотком описових терміносполук як репрезентантів неусталеності певної стихійності в уживанні нових термінів, певним стилем викладу думок, емотивністю деяких терміновживань, образністю та експресією як визначальними ознаками публіцистики [10].

О.Г. Масликова, досліджуючи терміни у науковій спадщині М. Грушевського («Наукова термінологія М.С. Грушевського», 2003), робить висновок, що терміни в галузі поетики, наприклад, учений у більшості випадків вживає в сучасному фонетико-морфологічному оформленні і з тими значеннями, які сьогодні усталені в літературознавстві. Вживання й тлумачення семантичних значень окремих термінів, помічає дослідниця, сприяло їх утвердженню у сучасній літературознавчій термінології [24].

Про «поетизацію» термінології через протягування термінологічними лексемами художніх означень (емотивно-експресивних, оцінних) ідеться в дисертації Л.В. Зіневич («Мовна майстерність Миколи Зерова») (2002), у якій зроблено наголошення на тому, що одним із способів оновлення поетичних засобів, зокрема в поезії М.К. Зерова, є залучення іношлєвальної лексики (літературознавчої, мистецької, історичної термінології), функціонально закріпленої за публіцистичним та науковим стилем, а також метафоризованих назв, які допомагають авторові створити глибокі підтекстові смисли [14].

Терміно- й текстоцентричне спрямування мають дослідження А.М. Варинської, В.В. Чепелика, Т.І. Панько, С.М. Рибачок, Н.І. Бойко, О.В. Юндіної, Г.П. Городиловської, І.А. Синиці.

Лексико-семантичній організації будь-якого галузевого тексту, що базується на принципі прагматичної спрямованості, який передбачає відбір лексико-семантичних одиниць, їх реалізацію в тексті, залежно від екстралінгвальної прагматики, основного та периферійного значень, інтенсифікації їх смислового та емоційного потенціалу, присвячено дисертацію В.В. Чепелика «Функціонально-стилістичні особливості текстів підсумкових документів міжнародних нарад 1970-80 рр. (на матеріалі англійської мови)» (1992). Дослідник виявляє три пласти лексико-семантичної організації текстів підсумкових документів міжнародних нарад – загальноновживану лексику, спеціальну лексику, притаманну стилю офіційно-ділового викладу, і наукову й технічну термінологію [33].

Про термінологічну лексику як предмет особливої уваги І. Франка, який вважав, що ті самі явища індивід може трактувати по-різному, а значить, неоднозначно й класифікувати їх, частково йдеться в монографії Т.І. Панько «Мова і нація в естетичній концепції І. Франка» (1992) [29].

Термін як ключовий (концептуальний, номінативний, тематичний, інформативний) когезійний компонент текстів фахової комунікації став об'єктом дослідження С.М. Рибачок в дисертації «Термінологічна лексика як засіб когезії англомовного економічного тексту» (2005). Саме когезія, вважає дослідниця, забезпечує передавання й обмін інформації в текстах фахової комунікації на основі цілеспрямованої взаємодії термінологічної, загальнонаукової й загальноживованої лексики [30]. Н.І. Бойко у монографії «Українська експресивна лексика: семантичний, лексикографічний і функціональний аспекти» (2005) наголошує, що в художньому мовленні наявні переплетіння, зіткнення різностильових, різносистемних, різночасових лексичних елементів зумовлюють експресивні ефекти, серед яких можна виділити найвагоміші, активізовані контрастування різних функціональних типів лексем: а) термінологічної і побутової; б) стилістично маркованої (термінологічної) й експресивної (суб'єктивно афіксованої); в) високої, урочистої та розмовної, побутової; г) нейтральної та жаргонної [5].

І.А. Синиця на матеріалі праць відомого українського історика М.І. Костомарова досліджує у монографії «Мовна особистість вченого-гуманітарія XIX століття» (2006) особливості функціонування термінологічної лексики, зокрема лексико-семантичної групи етнонімів та етнопонімів, в історичних текстах ученого в період формування основ наукового стилю викладу та порушує проблему щодо їх синонімічності. Авторка доводить, що в текстах історика терміни зазначеної групи виконують не лише свою номінативну функцію, а й є засобом формування авторської концепції. Аналіз функціонування етнонімів та етнопонімів у текстах історичних розвідок М.І. Костомарова, на думку дослідниці, показав неможливість встановлення синонімічності відношенню між номенами однієї спільноти на території її проживання, які називають її в різний історичний період розвитку, тобто, коли етноніми та етнопоніми відтворюють назви на різних синхронних зрізах [31].

Крос-парадигмовий напрям (зокрема, *структурно-функціональний*) представлений працями О.В. Подвійської, О.М. Михалевич, Н.І. Пасічник, О.В. Нашиванько, Л.Б. Воловик, Н.В. Лазебної, О.В. Минзак, Н.А. Ясинецької.

О.М. Михалевич («Структура та функції економічної лексики другої половини XX – початку XXI століття») (2011) зазначає, що проведений структурно-функціональний аналіз української економічної терміносистеми дає змогу стверджувати, що це упорядкована сукупність термінів, які відображають логікопоняттєву систему економіки, мають внутрішню структурованість і зафіксовані в економічних лексикографічних джерелах. В складі економічної терміносистеми автор виокремлює загальноекономічні терміни, які забезпечують номінативними засобами поняттєву базу всіх економічних наук, і терміни, що функціонують лише в певній економічній галузі науки. На початку XXI ст. в економічній лексиці відбуваються найактивніші процеси формування нових значень і метафоризації [25].

Крос-парадигмовий напрям (зокрема, *функціонально-когнітивний*) представляють праці Е.Ф. Скороходька, Т.Г. Скопюк, С.А. Вискушенко, Д.П. Соколова.

Отже, функціонально-стильовий напрям в українському термінознавстві початку XXI ст. представлений концепціями стильової (вивчення проблеми функціонування терміна в науковому стилі, в науковому або фаховому тексті, у художньому стилі) та стилістичної диференціації терміна (вивчення стилістичного забарвлення та різних нашарувань терміна в тому чи тому різновиді тексту).

Українське стилістичне термінознавство 90-х років XX ст. представляють такі напрями досліджень: парадигмовий, зокрема, мовоцентричний (3 дис.), текстоцентричний (5 дис.), терміноцентричний (11 дис.), терміно- й тексто-

центричний (8 дис.), всього – 27 праць. Крос-парадигмовий напрям представлений структурно-функціональним (8 дис.) та функціонально-когнітивним (4 дис.), всього – 12 праць.

Список використаних джерел:

1. Баймут Т.В. Роль М.В. Ломоносова в історії граматичної термінології східнослов'янських мов / Т.В. Баймут // *Наук. зап. Житомир. пед. ін-ту.* – 1962. – Т. 18. – С. 135-141.
2. Балаба Т. Мова і стиль підручників з української літератури / Т. Балаба // *Українська мова і літ. в школі.* – 1952. – №3. – С. 68-71.
3. Білодід І.К. Мова і стиль роману «Вершники» Ю. Яновського / І.К. Білодід. – К. : Вид. АН УРСР. Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні, 1955. – С. 103-107.
4. Білодід І.К. Мова творів Олександра Довженка / І.К. Білодід. – К. : Вид. АН УРСР. Ін-т мовознавства ім. О.О. Потебні, 1959. – С. 55-67.
5. Бойко Н.І. Українська експресивна лексика: семантичний, лексикографічний і функціональний аспекти : [монографія] / Н.І. Бойко. – Ніжин : Аспект-Поліграф, 2005. – 552 с.
6. Вайнтруб С.Е. Литературная и языковедческая терминология в произведениях А.С. Пушкина : автореф. дис. ... канд. филол. наук / С.Е. Вайнтруб. – К., 1967. – 24 с.
7. Вайнтруб С.С. Термінологічна лексика (літературознавства і мовознавства) в критико-публіцистичній прозі О.С. Пушкіна / С.С. Вайнтруб // *Наук. зап. Кам'янець-Поділ. пед. ін-ту.* – 1956. – Т. 4. – Вип. 1. – С. 332.
8. Вовчанецький В. «В. Я. Підгаєцький. Євгеніка, або наука про поліпшення майбутніх поколінь. Бібліотека журналу «Шлях освіти, ч. 13. Харків, 1924. стор. 23. 1929 / В. Вовчанецький // *Вісник Інституту української наукової мови.* – К., 1928. – Вип. 1. – С. 94-96.
9. Гнатюк Л.П. Научная терминология в произведениях Г.С. Сковороды : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.02 / Л.П. Гнатюк. – К., 1989. – 20 с.
10. Деркач В.В. Філологічна термінологія М. П. Драгоманова в системі української наукової термінології кінця XIX – початку XX ст. : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / В.В. Деркач / В.В. Деркач. – К., 1999. – 16 с.
11. Дядюра Г.М. Функціональні параметри образності в науковому стилі (на матеріалі текстів природничих та технічних наук) : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / Г.М. Дядюра. – К., 2001. – 22 с.
12. Жанри і стилі в історії української літературної мови / [відп. ред.: С.Я. Єрмоленко]. – К. : *Наук. думка*, 1989. – 288 с.
13. Жовтобрюх М.А. Мова української періодичної преси (кінець XIX – початок XX ст.) / М.А. Жовтобрюх. – К. : *Наук. думка*, 1970. – С. 319-331.
14. Зіневич Л.В. Мовна майстерність Миколи Зерова : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.01 / Л.В. Зіневич. – К., 2002. – 19 с.
15. Карпова В.Л. Стилистичне використання суспільно-політичної лексики в поезії М. Бажана / В.Л. Карпова // *Дослідження з мови та літератури : наук. зап. Ін-ту сусп. наук.* – 1954. – Вип. 3. – С. 98-115.
16. Карпова В.Л. Термінологічна лексика в мові поезій М. Рильського / В.Л. Карпова // *У майстерні художнього слова.* – К. : *Наук. думка*, 1965. – С. 95-114.
17. Карпова В.Л. Термін і художнє слово / В.Л. Карпова. – К. : *Наук. думка*, 1967. – 128 с.
18. Каширина М.Е. Статистическое моделирование лексики научных текстов: Подъязык физики твердого тела : автореф. дис. ... канд. филол. наук : 10.02.04 / М.Е. Каширина. – Львов, 1973. – 30 с.
19. Коваль А.П. Науковий стиль сучасної української літературної мови. Структура наукового тексту / А.П. Коваль. – К. : Вид-во Київ. ун-ту, 1970. – 306 с.

20. Костин Р. И. Медицинское терминоведение – актуальная область научных знаний / Р.И. Костин // Бюллетень медицинских интернет-конференций. – 2013. – Т. 3. – №11. – С. 1242.
21. Ладухін М. Під машкарою «наукової» мови (Про мову праці П. Клименка «Цехи на Україні») / М. Ладухін // Вісник Інституту української наукової мови. – 1928. – Вип. 1. – С. 37-39.
22. Лепченко Я. До початків національної наукової мови. Пам'яті М.О. Максимовича / Я. Лепченко // Вісник Інституту української наукової мови. – 1928. – Вип. 1. – С. 37-39.
23. Лисенко П. Про мову популярної медичної літератури / П. Лисенко // Мовознавство. – 1936. – №8. – С. 109-120.
24. Масликова О.Г. Наукова термінологія М.С. Грушевського : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / О.Г. Масликова. – Донецьк, 2003. – 19 с.
25. Михалевич О.М. Структура та функції економічної лексики другої половини ХХ – початку ХХІ століття : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / О.М. Михалевич. – Луцьк, 2011. – 20 с.
26. Наєнко Г.М. Наукова лексика у творах Кирила Транквіліона-Ставровецького : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.02 / Г.М. Наєнко. – К., 1994. – 23 с.
27. Непийвода Н.Ф. Мова української науково-технічної літератури (функціонально-стилістичний аспект) / Н.Ф. Непийвода. – К. : Міжнародна фінансова агенція, 1997. – 303 с.
28. Нечуй-Левіцький І. Сьогоднішня часописна мова на Україні. Одбитка з журналу «Україна» / І. Нечуй-Левіцький. – К., 1907. – С. 90-91.
29. Панько Т.І. Мова і нація в естетичній концепції І. Франка / Т.І. Панько. – Львів : Світ, 1992. – 192 с.
30. Рибачок С.М. Термінологічна лексика як засіб когезії англословного економічного тексту : автореф. дис. ... канд. філол. наук : 10.02.01 / С.М. Рибачок. – Запоріжжя, 2005. – 20 с.
31. Синица И.А. Языковая личность ученого-гуманитария XIX века / И.А. Синица. – К. : Издательский Дом Дмитрия Бураго, 2006. – 352 с.
32. Сучасна українська літературна мова : в 5 т. / ред. акад. І.К. Білодід. – К. : Наук. думка, 1973. – Т. 5 : Стилістика. – 588 с.
33. Чепелик В.В. Функционально-стилистические особенности текстов и тоговых документов международных совещаний 1970-80 гг. (на материале английского языка) : автореф. дис. ... канд. филол. наук / В.В. Чепелик. – К., 1992. – 23 с.

The article is the attempt to analyze the process of Ukrainian stylistic terminology formation from the beginning of the XX century and to reveal there main its aspectual development trends. According the trends, there Ukrainian scholars fundamental works in terminologic field were systematized.

Key words: stylistic terminology, linguocentric, text-centric and termin-centric trends, functional and stylistic facets, stylistics of scientific / special / professional text.

Отримано: 30.10.2016 р.